

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. IX. Tractatur quibus medijs Deus inceperit eius animam excitare, & illuminare, in tantis tenebris, & dare gratiam ipsum deinceps non offendendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

ita quod quando aliquos cum gratia & feruore concionantes audirem, particularem erga illos conceperim amorem, qui, vnde mihi prouenerit, nescio. Ex vna parte consolabar, ex altera affligabar, quia sentiebam me non esse talem, vt esse debebam. Rogabam Deum, vt me adiuuare dignaretur, sed in quantum modò mihi videtur, in me defectus erat, quia in omnibus suæ diuinæ Maiestatì non confidebam, me ipsam totaliter perdendo. Remedium quærebam, diligentiam adhibendo; sed me parum proficere intelligebam, nisi remota quam de memet ipsa habebam confidentia, totam meam spem & fiduciam in Deo posuissem, viuere desiderabam, & non viuebam, sed cum vmbra mortis pugnando, non habebam qui mihi vitam porrigeret, quam ego apprehendere ex me non poteram, ex ratione autem mihi non succurrebat, qui mihi vitam dare posset, posteaquam me toties ad se reduxit & ego illum dereliquerim.

CAP. IX.

Tractatur quibus medijs Deus inceperit eius animam excitare, & illuminare, in tantis tenebris, & dare gratiam ipsum deinceps non offendendi.

CV M iam anima esset defatigata, nihilominus mali mei mores me derelinquere noluerunt, licet voluerim. Contingit quodam die oratorium ingredi volens, in eo reperi
quan-

quandam imaginem commodato ratione cuiusdam festi acceptam, eratque ipsius Christi vulneribus pleni, illam videns multum conturbabar, mihi ad viuum repræsentando, quanta pro nobis passus est, tantus fuit dolor quem sentiebam, considerando meam ingratitude minimè tãto beneficio correspondèdo, vt cor meum penitus conscindi videretur, statimq; ante eandem imaginem profusis lacrymis prostrata, suppliciter Dominum rogavi, vt dignaretur mihi talem concedere constantiam & animi fortitudinem, ne deinceps suam Maiestatem diuinam offenderem. Deuota eram S. Magdalena, & sapius eius considerabam conuersionem, & maximè quãdo communicabam; & sciens quod tunc in me esset Dominus præsens, me ante eius pedes prostrabam, mihi persuadendo, quod lacrymas meas non contemneret, & scio quid tunc mihi responderit, satis se in eo fecisse scilicet quod propter eius amorem mihi lacrymarum donum concessisset. Me commédabam S. Magdalena, vt eius intercessione mihi peccatorum meorum remissionem impetraret; sed videtur quod me magis iuuerit, quod de illa imagine dixi, quia totam meam fiduciam in Deo ponebam. Videtur quod Domino dixerim, me nolle ex isto loco discedere, quousque impetrarem quod volebam. Credo pro certo quod ille actus, multum mihi profuerit, quia ab illo tempore cepi magis magisque proficere. Hanc in orando habui consuetudinem, vt, cum per in-

tellectum non potuerim multum discurrere, in me ipsa CHRISTVM repræsentare curaue-
rim, & videbar ibi melius esse vbi Christum vi-
debam solum & afflictum, vt, quæ in necessi-
tate posita eram, melius me ad se introduceret,
huiusmodi simplicitatem in multis habebam, &
particulariter consolabar ex oratione, quam
Christus in horto habuit, in quo in terram pro-
stratus, aquam & sanguinem sudauit, & tum co-
gitabam de eius angustia quam patiebatur. Per
multorum annorum spacium de nocte antequã
irem cubitum, me Deo commendando de illa
oratione cogitauit, cùm ex ea magnas indulgen-
tias promereri me posse, dictum mihi esset, &
credo, quod sic multum anima mea profecerit:
nam eo modo orationes mentales facere incepi.
Plurimum me iuuat, agros videre, aquas & flo-
res, in quibus creatoris memoria inuenitur, &
mihi pro libro inseruiebant, me excitabant &
colligebant. Aliud verò in me, meæ ingrati-
tudinis, meorumque peccatorum consideratio
operabatur. Cœlestia per intellectum imagi-
nari non poteram, quoadusque Dominus mihi
alio modo illa repræsentare dignatus est. Tan-
tummodo de Christo, in quantum homo est, co-
gitare poteram. Verum quidem est quod in me
eius pulchritudinem figurare non sciuerim, li-
cet multa de ea legerem, eiusque imagines vide-
rem, non minus atque qui cœcus est, vel qui
in obscuro manet loco; qui, licet cum aliquo
loquatur & sentit, quod cum ipso est, quia certo
scit,

scit, quod ibi est, talis dico credit & scit, quod talis in eo loco stat, sed eum non videt: Non aliter mihi euenit, quando de nostro Salvatore cogitabam; hinc est, quod libenter imagines & picturas viderim. Infelices qui hoc bonum nō intelligunt, quia exinde clarè apparet, quod Dominum non amant, si enim amarent, videndo eius imaginem gauderent, sicuti quos in hoc mundo amamus, eorum libenter imagines videmus. Illo tempore mihi fuerūt dati libri Confessionum Sancti Augustini, idque, vt mihi videtur, ex prouidentia diuina, quia illos nunquam videram, aut habere procuraueram. Afficior multum D. Augustino, quia monasterium in quo manebam antequam monialis essem, ordinis Sancti Augustini erat: & ideo etiam, cum & ipse ante suam conuersionem fuerit peccator, magnam enim sentij consolationem ex memoria illorum sanctorum, quos Deus post peccata ad se vocauit; mihi persuadendo, quod per illorum intercessionem, licitum esset etiam sperare fauorem, & sicut illis Deus peccata remisit, idem mihi faceret. Sed vnum me deterrebat, quod cū ipsi tantum semel vocati fuerint, & multi ex illis denuò non ceciderunt: vbi ego sæpius vocata fui, & denuò cæcidi, hoc me multum molestabat. Sed postea videns magnum in me Dei amorem, animum recuperavi, & gratiam obtinui, vt de Dei misericordia non desperauerim, licet de me ipsa sæpius. O Domine, quantum inter tot beneficia mihi exhibita, de mea

cordis miror duritia, vt me impeditam inuen-
rim, quò minus me Deo totam deuouerem.
Quando Confessiones prædictas legi, videbar
meam videre imaginem; & me Sancto Auguſti-
no plurimum commendauì, ad eius deueniens
conuerſionem, illam vocem quam audiuit in
horto ita legi, non ſecus ac ſi mihi id à Domino
dictum fuiſſet, & ſic etiam in corde meo ſentie-
bam. Creuit in me deſiderium manendi diutius
cum Deo; remouendo omnes occaſiones, qui-
bus remotis, ſtatim ad amandum Deum con-
uertebar: licet tamen mihi videretur me illum
amare, ſed tunc adhuc non intelligebam in quo
verus Dei amor conſiſteret: ſicuti neceſſarium
erat vt intelligerem: videbatur mihi finis impo-
ni diſponendo me, vt illi inſeruirem: quando ſua
diuina Maietas mihi de nouo fauere incepit:
& videtur quod Deus aliud mecum non fecerit,
quàm inueſtigare modum & viam, vt conſentire
in recipiendo illos fauores, in quibus obtinen-
dis alij ſummas experiuntur moleſtias: fuerunt
enim quã plurimæ gratiæ & delectationes quas
mihi vltimò conceſſit Deus. Namq; petere au-
debam guſtus cæleſtes, vel deuotionis teneritu-
dinem; ſed ſolùm hanc petebam gratiam, ipſum
de cætero non offendendi, quodque mihi mea
ignosceret peccata, cum mihi ſatis multa in
mentem venirent. Satis in hoc videbatur fe-
ciſſe ſua pietas diuina, & vt verum dicam, mag-
nam mecum fecit miſericordiam, in conſen-
tiendo, quod ante ipſum ſteterim; attrahendo
me

me ad suam præsentiam, coram qua, si sua Maiestas non procurasset, non comparuissem. Vna vice tantummodo recordor me gustum petiuisse, idque tunc quando in me sentiebam magnam ariditatem: sed statim in memoriam reuocando, quod petieram, Confundebar, agnoscendo in me paruam humilitatem; nihilominus, quod petij mihi concessit Dominus. Sciebam licitum esse petere, quod postulabam: sed illis tantum, qui per eorum deuotionem sciunt sese bene dispositos esse; quam omnibus viribus procurant, Deum nullo modo offendendo; & omnia bona operando. Videbantur mihi meæ lacrymæ sine fructu, cum, quod petieram non obtinuerim. Nihilominus credo quod me iuuerint, quia, cum bis habuerim tantam cordis contritionem & attritionem, magis incæpi orationi vacare; minusque ea tractare, quæ mihi nocere poterant, licet ab illis totaliter non abstinuerim, sed sua diuina Maiestas me excitando, aliud in me non expectauit, quam dispositionem aliquam, quæ gratiæ spirituales in me acciperent incrementum, idque eo modo vt postea dicam, eiusmodi enim sunt, vt non soleat Deus alicui concedere, nisi in conscientie puritate qui uiuat.

CAP. X.

In quo incipit manifestare gratias sibi à Deo in oratione concessas, & tractat de eo in quo nos-